

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

**Міжнародна стратегія
економічного розвитку регіону**

**Международная стратегия
экономического развития региона**

**International Strategy
of Region Economic Development**

Матеріали

VI Міжнародної науково-практичної конференції
(м. Суми, Україна, 17 березня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

конкурентоспроможності вітчизняної сільськогосподарської продукції на ринку світових виробників.

1. Закон України «Про інвестиційну діяльність» від 18.09.1991, № 1560 (із зм. і доп.) [Електронний ресурс] // www.rade.gov.ua

2.Офіційний сайт Міністерства аграрної політики та продовольства України [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://www.minagro.gov.ua>

3. Коць О.О., Пістун Х.І. Дослідження перспективи розвитку інвестиційної привабливості України // Економіка, фінанси, право. – 2015. - №6.- С. 22-25.

4.Борейко І.П. Оцінка інвестиційної діяльності підприємств аграрного сектору економіки// Економіка АПК. – 2009. - №12.- С. 74

5.Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ В УМОВАХ ЗМІНИ КЛІМАТУ

Павліщук О.П., доц., Кравець П.В., доц.

Національний університет біоресурсів і природокористування України

Необхідність боротьби із глобальними екологічними, економічними та соціальними проблемами, серед яких зміна клімату, зменшення біорізноманіття, погіршення продовольчої та енергетичної безпеки, посилення демографічного дисбалансу, зумовлює пошук ефективних моделей виробництва та споживання ресурсів. Значення лісових ресурсів у забезпеченні пом'якшення наслідків зміни клімату, низьковуглецевого зростання, зменшенні негативного антропогенного впливу на довкілля зумовлює важливість формування відповідних підходів до їх використання, як складових стратегії сталого розвитку лісового господарства.

В Україні до цього часу відсутня сформована та затверджена на офіційному рівні стратегія розвитку лісового господарства, яка б враховувала інтереси усіх суб'єктів лісових відносин, була спрямованою на посилення екологічного, економічного та соціального значення лісів та підвищення їх потенціалу в умовах зміни клімату. Фрагментарність відображення стратегічних пріоритетів розвитку лісового господарства України в рамках національного законодавства не сприяє системній реалізації рішень щодо забезпечення екологічно збалансованого, економічно ефективного та соціально орієнтованого лісгосподарювання в умовах зростаючих глобальних загроз.

Стратегічні пріоритети розвитку лісового господарства України в умовах зростаючих загроз, пов'язаних зі зміною клімату, повинні формуватися із урахуванням важливості адаптивного управління лісовим господарством. Такі підходи розкриті у працях Volte A. [1], Kellomäki S. [2],

Millar C. [3], Spittlehouse D. [4] та інших науковців, які акцентують увагу на цих підходах в контексті необхідності підтримання послуг лісових екосистем та зниження ризиків деградації лісів. Заходи щодо адаптації до зміни клімату розглядаються науковцями в рамках необхідності формування адаптаційного потенціалу систем, зниження ризику та ступеня чутливості систем, підвищення потенціалу для подолання стихійних подій, а також в контексті можливості отримання вигід від змінених кліматичних умов [5].

Науковці акцентують увагу на тих стратегіях адаптивного управління лісовим господарством в умовах зміни клімату, які передбачають як збереження існуючих підходів до ведення лісового господарства, так і здійснення заходів щодо активної чи пасивної адаптації до таких умов. Застосування таких стратегій визначається ступенем можливого несприятливого впливу змін клімату на лісові екосистеми, стійкістю лісів до впливу зміни клімату, віком лісових насаджень, екологічною та соціально-економічною цінністю лісів [1].

Система стратегічного планування розвитку лісового господарства України в умовах зміни клімату повинна враховувати необхідність забезпечення систематичного вдосконалення практики ведення лісового господарства на основі оцінювання потенційного екологічного та соціально-економічного впливу діяльності лісогосподарських підприємств, включаючи у процес планування елементи концепції управління ризиками.

Стратегія розвитку лісового господарства України в умовах зміни клімату повинна орієнтувати лісогосподарські підприємства на заходи щодо адаптації лісів до зміни клімату, які стосуються передусім підтримки життєздатності та стійкості лісів у цих умовах, зменшення їх вразливості до негативних факторів. Заходами, важливими в цьому контексті є: наявність ефективної системи моніторингу лісів, спрямованої на зменшення пошкодження лісів абіотичними та біотичними факторами; поліпшення видового складу лісів з урахуванням деревних порід, стійких до кліматичних змін; збільшення заліснення територій із урахуванням типів лісорослинних умов; поліпшення генетичного потенціалу лісів; запобігання негативному впливу діяльності на водні, ґрунтові ресурси; відповідне удосконалення системи лісогосподарських заходів у рамках різних циклів виробництва (лісовідновлення, лісозаготівлі тощо); розбудова інфраструктури, необхідної для використання як деревних, так і недеревних лісових ресурсів.

Очікувані зміни клімату визначають важливість як формування відповідної стратегії розвитку лісового господарства України, так і розбудову ефективного організаційно-економічного механізму її реалізації з метою адаптації лісів та системи ведення лісового господарства до таких змін.

1. Adaptive forest management in Central Europe: Climate change impacts, strategies and integrative concept [Bolte A., Ammer Ch., LOF M. and other] // Scandinavian Journal of Forest Research. – 2009. – №24. – P. 673 – 478.
2. Kellomäki S. Management of European Forests Under Changing Climatic Conditions : Final Report of the Project «Silvicultural Response Strategies to Climatic Change in Management of European Forests» (Research notes 163) / S. Kellomäki, S. Leinonen. – Finland : University of Joensuu, 2005. – 427 p. – Available on: <http://www.efi.int/portal/research/projects/www.efi.int/portal/943>.
3. Millar C. Climate change and forests of the future: managing in the face of uncertainty / C. Millar, N. Stephenson, Sc. Stephens // Ecological Applications. – 2007. – №17(8). – P. 2145 – 2151.
4. Spittlehouse D. L. Adapting to climate change in forest management / D. L. Spittlehouse, R. B. Stewart // Journal of Ecosystems and Management. – 2003. – Vol. 4. – №1. – Available on: <http://www.forrex.org/jem/2003/vol4/no1/art1.pdf>.
5. Массей Е. Досвід Європейського Союзу в адаптації до зміни клімату та застосування його в Україні : матеріали проекту «Сценарії зміни клімату та безпеки в регіоні Східної Європи» (2012 р.) / Е. Массей [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.osce.org>.

ФОРМИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПРИРОДНИМИ РЕСУРСАМИ ТА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯМ

Сакаль О. В., докторант

Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України»

У результаті ретроспективного аналізу процесу децентралізації управління, узагальнюючи базові визначення сутності цього поняття, децентралізацію визначено як передачу частини повноважень центрального уряду регіональним або місцевим органам влади.

Пошук консенсусу й балансу, оптимального співвідношення централізації й децентралізації державної влади у громадянському суспільстві активізується з 1980-х років, що обумовлено усвідомленням негативних наслідків занадто жорсткої централізації чи абсолютної місцевої автономії і потребою у формуванні кращої системи співпраці між національними, регіональними та місцевими центрами прийняття рішень. Якщо процес централізації управління відбувається на певному етапі розвитку суспільства у відповідь на потребу в національній єдності, то децентралізація обумовлюється необхідністю різноманітності форм управління і диференційованої концентрації владних повноважень.

Виявлена новітня тенденція децентралізації в управлінні загалом і в системі управління природними ресурсами та природокористуванням зокрема, свідчить про те, що місцевий рівень перестає бути точкою реалізації політики в галузі розвитку, визначеними зовнішніми суб'єктами. Місцеві